

мѣжъ, който е достоенъ за удивленіе поради мъдростта и другитѣ си добродѣтели. Народътъ го желѣя трійсетъ дни и го намѣсти Исусъ, когото Мойсей отъ по напредъ бѣ опредѣлилъ за свой прѣемникъ. (Исх. 17. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.)

§. 88. *Израилтянитѣ подъ прѣводителството на Исуса прѣминуватъ Йорданъ съ ненамокрени крака.*

За да влѣзжтъ Израилтянитѣ въ обѣтованната земя, трѣбаше да прѣминжтъ Йорданъ, но тѣ нѣмахъ кораби, а рѣката бѣше голѣма. Въ туй недоумѣніе Богъ имъ иде на помощъ; защото Исусъ заповѣда на носителитѣ на ковчегътъ на завѣта да вървжтъ напредъ и народътъ да ги слѣдува. Щомъ приближи кивотътъ, тозъ часъ водитѣ на Йорданъ са раздѣлихъ, и горнитѣ са спрѣхъ като стѣнж, а долнитѣ са истекохъ и остана рѣката суха. (Ис. 17. 10 —, Г. 1. 1 —.)

§. 89. *Исусъ Навинъ въздига паметникъ.*

Израилтянитѣ вървѣхъ по сухата рѣка до като стигнахъ на отерѣшнійа брѣгъ. Тогазъ и водитѣ са върнахъ въ първото си състояние. А Исусъ зе дванайсетъ камъни отъ срѣдь рѣката и ги постави тамъ за вѣченъ поменъ на произшествіето, което станж, и послѣ рече на Евреитѣ: „Когато ва попыатъ дѣцата ви, що значи купътъ на тѣзи камъни, да имъ отговаряте.“ „Съ ненамокрени крака прѣминахмы Йорданъ и за туй тѣзи камъни са турихъ за вѣченъ поменъ, за да са знае колка е Божіята сила.“ (Ис. 17. 1 —.)